

Ὁ ὑπρέτης, μὴ γνωρίζων αὐτὸν, τῷ λέγει ὅτι ἡ κυρία ὑπῆγε ἢ ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν. Ὁ Λαφονταῖνος, περιμένων τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐπανοδὸν τῆς, ἔρχεται πρὸς τινα φίλον, παρ' ᾧ κατέλυσε δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν σκοπὸν τῆς ἐλευσεώς του, καὶ τελυταῖον ἐπανέκαμψεν εἰς Παρίσιους. Ἐρωτηθεὶς ἐὰν συνδιηλλάγη μετὰ τῆς σύζυγος του, ἀπεκρίνατο ὡσανεὶ ἐκ τοῦ ληθάργου ἐξυπνήσας: «ἡ σύζυγός μου δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ». — Εἷς ἐκ τῶν συγχρόνων συγγραφέων εἶπεν: «ἀναστρεφόμενος μετὰ τῶν ζῶων ὁ Λαφονταῖνος ἤτο τι πλεόν ἢ ἄνθρωπος: ἀναστρεφόμενος μετὰ τῶν ὁμοίων του ἀνθρώπων ἤτο τι κατώτερον τοῦ ἀνθρώπου».

Ὁ μέγας Ἄγγλος σοφὸς Νηούτων ἦν πρωΐαν τινα σφόδρα βεβουημένος εἰς μελέτας, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ οἰκονόμος του, φέρουσα διὰ τὸ πρόγευμα αὐτοῦ ἐν ὧν, ὅπου ἤθελε νὰ βράσῃ ἐντός μικροῦ τινος ἀγγεῖου. Ὁ Νηούτων, θέλων νὰ ἴδῃ μόνος, διέταξε τὴν οἰκονόμον ν' ἀπέλθῃ, εἰπὼν ὅτι αὐτὸς θὰ βράσῃ τὸ ὦν. Ἡ οἰκονόμος κατέθηκε τὴν χύτραν ἐπὶ τῆς ἐστίας, τὸ ὦν ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τοῦ ὠρολογίου τοῦ κυρίου αὐτῆς, καὶ τὸν κατέστησε προσεκτικὸν νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸ ὦν εἰς τὴν χύτραν πλεόν τῶν τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας. Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ὕπως λάβῃ τὴν χύτραν. Ἄλλ' ὅπόσον ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν κύριον αὐτῆς ἱστάμενον πρὸ τῆς ἐστίας, κρατοῦντα τὸ ὦν ἐν τῇ χειρὶ, ἐν ᾧ τὸ ὠρολόγιον ἔβραζεν ἐν τῇ χύτρᾳ!

Γνώμαί καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς τοῦ

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

491.

Σχεδὸν πάντοτε ἡ ἄκρα φιλαργυρία πλανᾷται: πάθος δὲ οὐδὲν ἀποτυγχάνει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ συχνότερον αὐτῆς, οὐδ' ἐπ' ἄλλου πάθους, πρὸς βλάβην τοῦ μέλλοντος, τσαυτὴν ἔχει τὸ παρὸν ἰσχὺν, ὅσον ἐπ' αὐτῆς.

492.

Πολλάκις ἡ φιλαργυρία ἀντίθετα παράγει ἀποτελέσματα. Ἀναρίθμητον λόγου χάριν, πλῆθος ἀνθρώπων θυσιάζει ὅλον αὐτοῦ τὸν παρόντα πλοῦτον ἐπ' ἐλπίδι κέρδους ἀμφιβόλου καὶ μεμακρυσμένου: ἄλλοι δὲ καταφρονοῦσι μεγάλα μέλλοντα ὀφέλη χάριν μικροῦ παρόντος κέρδους.

493.

Ὡς φαίνεται, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀρκεῖται εἰς ὅσα ἔχει ἐλαττώματα, καὶ διὰ τοῦτο αὐξάνει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ἐπιδεικτικῶς κατακοσμῶν ἑαυτὸν δι' ἰδιωτρόπων ἰδιωμάτων. Περιποιεῖται δὲ ταῦτα τοσοῦτον, ὅστε ἐπὶ τέλους φυσικὰ κατακτῶσιν ἐλαττώματα, ὧν τὸν ζυγὸν δὲν δύναται πλεόν νὰ ἀποσεισῇ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνώπιον νεκροταφείου τινὸς τῶν Παρισίων ὑπάρχει οἰκοδόμημά τι φέρον μὲν τὴν ἐπιγραφὴν *ξενοδοχεῖον*, πράγματι δὲ οἰνοπωλεῖον εὐτελές. Ἀποδοθῆτω ἡμῶς δικαιοσύνη εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ καπηλείου τούτου, ὅστις ὡς σύμβολον τῆς ἐπιγραφῆς του ἔθεσε τὰς λέξεις ταύτας: «Καλίτερα εὐρίσκειται τις ἐδῶ παρὰ ἀντικρῦ». Κυριότις, ἐπανερχόμενος ἐκ κηδείας προσφάτου, εἰσερχεται εἰς τὸ καπηλεῖον τούτο, καὶ ζητεῖ δύο αὐγὰ τηγανητὰ, διὰ τὰ ὁποῖα τὸν ζητοῦν τρία φράγκα.

— Συγγνώμην, λέγει ὁ ξένος πρὸς τὸν ὑπρέτην, δὲν εἶμαι ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ κηθευθέντος.

Ἄλλ' ὁ ὑπρέτης δὲν φαίνεται ἐνοσῶν τίποτε.

— Σῆς λέγω, ὅτι μὲ ζητεῖτε νὰ κάμω πληρωμὰς κληρονόμου. . .

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ φίλος μας * ὁ μεγαλύτερος ἀφρημένος τῆς Ἀττικο-βιωτίας, ἐξερχόμενος μεγάλου τινὸς χοροῦ, ἐζήτησε παρὰ τοῦ ὑπρέτου τὸ ἐπανωφώριόν του.

— Ὁ ἀριθμὸς σας; ἠρώτησεν ὁ ὑπρέτης.

— Ὁ ἀριθμὸς μου; Κύτταξε εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἐπανωφωρίου μου. Τὸν ἔβαλα ἐκεῖ διὰ νὰ μὴ τὸν χάσω.

Ὁ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος θὰ ἤρσκει μεγάλως εἰς τὸν Καίσαρα, ὅστις ἔγραψε τρεῖς λέξεις. Ἀλλὰ πόσον θὰ δυσπρόσβητος τὴν κυρίαν Σεβινίε!

Τὰ κεράσια κοκκινίζουν, ὅταν ὠριμάζουσι. Αἱ γυναῖκες ἡμῶς, ὅταν ὠριμάσουσι, δὲν κοκκινίζουν πλεόν. Αἱ δὲ φημιθιζόμεναι μὲ κοκκινάδιον φέρουσι κόκκινον πένθος τῆς νεότητός των.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Τὸ ὕψοςμα ἐξ οὗ κατασκευάζονται οἱ μεγάλοι ἄνδρες δὲν εἶνε τόσον σπάνιον, ὅσον ἡ ψαλὶς ἢ ἱκανὴ νὰ τὸ κόψῃ δεόντως καὶ σιοπίμως.

* Ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ βίου ὁ νοῦς εἶνε ὁ φωνὴ ὁ ὀδηγὸν ἡμᾶς, ἀλλ' ἡ καρδιά εἶνε τὸ νεῦρον τοῦ ὠθοῦν ἡμᾶς πρὸς τὰ πρόσω.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ Κουρὸ μουςουργεῖ ὅταν ἔλθῃ εἰς ἔκστασιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τὸν ἐξεγείρῃ. Ὅταν εὐρίσκειται ἐν τοιαύτῃ ἐκστάσει, ἐργάζεται πολὺ καὶ διαρκῶς, τὸ δὲ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα εἶνε ὅλον ἠρθετισμένον. Ἡμέραν τινα ἀπέπεμψε δι' ὕβρεων τὴν σύζυγόν του, τολμήσαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ ἐργαζομένου καὶ ζητήσῃ τὴν δακτυλῆθραν τῆς. Τοῦ Βάργερ ἡ φωνητικὴ ἐρεθίζεται ὅταν μουςουργῇ ἐν πλουσίῳ δωματίῳ κεκοσμημένῳ διὰ μετὰξῆς

και βελούδου. Ὁ *Λεκόκ* ἐργάζεται οὐχὶ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του ἀλλ' ἐν ὑπαίθρῳ, ἐπὶ ἀτμοπλοίων, σιδηροδρόμων καὶ καθ' ὁδὸν πολλὰς μελωδίας του ἐπιλοπόννησεν ἐν τῷ προθαλάμῳ ὁδοποϊτακτοῦ. μέλλοντος νὰ ἐξελάγη δύο ὁδόντας του. Ὁ *Βελίης* ἐμελοποιεῖ ὅτε ἐκυριεύετο ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος. Ὁ *Ροσίρης* ἐμουσοῦργεῖ κατακεκλιμένος ὑπτίος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας δλόκληρον πράξιν, καὶ ἐτήρει ἐν τῇ σιδηρᾷ μνήμῃ του τὰς ἐλαχίστας τῶν φωνητικῶν ἀποχρώσεων αἴφνης δὲ ἠγεύετο καὶ ἔγραπεν. Ὁ *Ὁβέρ* δὲν ἠδύνατο νὰ μουσοργήσῃ, ἐὰν δὲν ἔπινε καμπανίτην οἶνον.

Ἔς ἐκ τῆς ἀφθονίας τῶν λεμονίων ἐν Ἄνδρῳ, γράφει ὁ κ. Α. Μηλιαράκης ἐν τῷ ἀρτίως ἐκδοθέντι συγγράμματι αὐτοῦ «Ἵπομνήματα περιγραφικὰ τῶν Κυκλάδων νήσων», κατασκευάζουσιν ἐκ λεμονίων, ἐχόντων μέγεθος μικροῦ καρύου, τὸ γλυκὸν, τὸ λεγόμενον *λεμονάκι*. Πᾶσα οἰκογένεια πλουσία ἢ πτωγὴ θέλει κάμει τὴν προμήθειάν της· ἐκ τούτου δὲ συμβαίνει τὸ παράδοξον ἐν τῇ νήσῳ φαινόμενον, ἐκ τῶν εἰσαγομένων ἐξωθεν προϊόντων νὰ πρωτεύῃ μετὰ τὰ σιτηρὰ ἡ *Ἰαχχαρις* (!)

Ἐν Ζῶσι σήμερον ἑπτακόσιοι ὅλοι καὶ δεκαεννέα ἠγεμόνες καὶ ἠγεμονίδες, ἀνήκοντες εἰς δυναστείας βασιλικᾶς, ἀρχαὶ καὶ ἱκανὰς νὰ φέρωσι στέμμα.

Ὁ ἔχων τοὺς πλείστους πάντων τίτλους εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας. Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ εἶνε ἀπᾶς αὐτοκράτωρ, ἐννεάκις βασιλεὺς, ἅπαξ ἀρχιδούξ, ὀκτωκαιδεκάκις δούξ, ἅπαξ μέγας πρίγκηψ, τετράκις χωροκόμης, πεντάκις κόμης πρίγκηπικός, δις πρίγκηψ καὶ ἀπειράκις κόμης καὶ κύριος.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, ἔχων δεκαοκτὼ προωνύμια, τιτλοφορεῖται βασιλεὺς τῶν Ἀγγάρων ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τῆς θαλάσσης ἐν Ἀφρική. Ἐκτός δὲ τούτου εἶνε κύριος τῆς Γουινέας, τοῦ Κόγκο καὶ δούξ τῆς Σαξωνίας. Ὁ πρωτότοκος τῶν υἱῶν του ἐπιλοδορήθη μὲ εἰκοσι προωνύμια, ὁ δ' ὑστερότοκος μὲ εἰκοσιν ἐννέα.

Μεταξὺ ἄλλων ἀξιοσημειώτων λεπτομερειῶν, τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως τῆς Ἱερουσαλὴμ φέρουσι συγχρόνως ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, ὁ πρῶην βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, καὶ ὁ πρίγκηψ Λουσιγνάν. Παρομοίᾳ σύγκρουσις ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Ὁσκάρ, βασιλέως τῶν Γότθων, καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας Χριστιανοῦ, παρομοίως βασιλέως τῶν Γότθων.

Ὁ Ὁσκάρ καὶ ὁ Χριστιανὸς ἔχουσι καὶ δύο ἄλλας βασιλείας, διότι ὁ μὲν πρῶτος εἶνε βασιλεὺς τῶν Βένδων, ὁ δὲ δεῦτερος βασιλεὺς τῶν Βενδάλων.

Ἄλλ' ὁ φαντασιωδέστερος τῶν ἠγεμόνων εἶνε ὁ μέγας δούξ τοῦ Μέκλεμβουργ-Στρέλιτς, ὅστις εἶνε συγχρόνως στρατηγὸς τοῦ ἵππικου ἐν τῷ

προσωπικῷ στρατῷ, λοχαγὸς τοῦ οὐγγρικοῦ πεζικοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους διδάκτωρ τῆς νομικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξωνίας.

Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσι πολλαὶ βιβλικαὶ ἐταιρίαι, ὧν ἔργον εἶνε νὰ διανέμωσι δωρεὰν θρησκευτικὰ καὶ ἄλλα χρήσιμα εἰς τὸν λαὸν βιβλία. Ὅπως δῶσωμεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ἰδέαν τινὰ τῆς πληθύος τῶν δωρουμένων βιβλίων, σημειοῦμεν ὅτι μία τῶν ἐν λόγῳ ἐταιριῶν, ἡ καλουμένη «Ἀμερικανικὴ Βιβλικὴ Ἐταιρία», διένειμε δωρεὰν ἐν ἔτει 1879 1,134,438 Γραφᾶς.

Ἐσχάτως ἐνηργήθη ἐν Chester (ἐν Ἀγγλίᾳ) ἡ δημοσία πώλησις τῶν ὠραίων κυνῶν τοῦ λοχαγοῦ Parke Yates, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν δούξ τοῦ Portland ἠγόρασε τὸν Rook ἀντὶ 600 λιρῶν στερλινῶν (15,750 φράγκων), ὁ κ. Senerie ἠγόρασε τὸν Sir Amyas ἀντὶ 270 λιρῶν (7,087 φρ.) καὶ ἄλλοι ἠγόρασαν τοὺς λοιποὺς κύνας ἀντὶ 150, 100 καὶ 80 λιρῶν. Οὐδεὶς δ' ἐκ τῶν πωληθέντων κυνῶν ἠγοράσθη εἰς κατωτέραν τιμὴν τῶν 80 λιρῶν στερλινῶν (2,000 φρ.).

Κατὰ τὸ 1845 ὑπελογίζοντο εἰς 16,943 χιλιόμετρα αἱ καθ' ἅπασαν τὴν οἰκουμένην σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ, κατὰ τὸ 1850 εἰς 38,004, κατὰ τὸ 1855 εἰς 66,785, κατὰ τὸ 1860 εἰς 106,820, κατὰ τὸ 1865 εἰς 143,876, κατὰ τὸ 1870 εἰς 209,658, κατὰ τὸ 1875 εἰς 296,187 καὶ κατὰ τὸ 1876 εἰς 313,542.

Ἵπάρχουσιν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τρεῖς γραμμαὶ σιδηροδρόμων ἐνεργῶν, ὅσονοῦπα δὲ περατοῦται καὶ τετάρτη. Ἡ ἀπόπειρα τοιούτων σιδηροδρόμων ἔγεινε κατὰ πρῶτον ἐν ἔτει 1868. Τὸ κατόρθωμα κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε μετριώτατον, καὶ ὁ σιδηροδρόμος δὲν ἐξετάθη τότε εἰμὴ ἐπὶ ἡμισυ μόνον μίλιον, καὶ τοῦτο χάριν δοκιμῆς. Ἀλλὰ τὸ 1872 διωργανίσθη ἐπὶ τούτῳ ἰδίᾳ ἐταιρεία, καὶ ἔκτοτε ἡ πρώτη ἐκείνη ἰδέα ἔκαμε ταχείας καὶ μεγάλας προόδους. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ σιδηροδρόμοι οὗτοι κατασκευάσθησαν κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον, ἤτοι πολὺ εὐρείς, ἀλλὰ περὶ τὸ 1878 αἱ ὁδοὶ τῶν σιδηροδρομικῶν τμημάτων ἔγειναν διπλαῖ, ὥστε λόγῳ στερεότητος οὐδὲν, ὡς φαίνεται, ἐλλεῖπει πλέον.

Ἄλλως δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τούτου ἐκ τῆς δαπάνης, ἣν ἀπῆτησεν ἡ κατασκευὴ 5¹/₂ μιλίων τοιούτου σιδηροδρόμου, καὶ ἥτις ἀνέρχεται εἰς 5,820,000 φράγκα κατὰ χιλιόμετρον. Κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη, τὸ κατὰ χιλιόμετρο μῆκος τῶν σιδηροδρόμων τούτων ἑδεκαπλασιάσθη σχεδὸν, ἐκτείνονται δ' οὗτοι σήμερον εἰς τέσσαρας τῶν κυριωτέρων εἰσόδων, καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ὁδοὺς τῆς πόλεως. Τὸ δὲ κεφάλαιον τὸ ἀφιερωθὲν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας ἀναβάνει εἰς 215 ἑκατομμύρια φράγκων.

Ἀπὸ τῆς 1^{ης} Ὀκτωβρίου μέχρι 1^{ης} Ἀπριλίου 1879 εἰς μόνον τῶν σιδηροδρόμων τούτων μετέφερε 14

ἐκατομύρια ἐπιβατῶν. Αἱ ἀτμάμαξαι ἀναχωρεῦσι κατὰ πᾶν πέμπτον ἢ ἕκτον λεπτόν, σύγκριται δ' ἐκάστη συστοιχία ἐκ τεσσάρων ἀτμάμαξῶν ἀμερικανικῶν, ἥτοι λίαν μεγάλων, τὸ τίμημα εἶνε 50 λεπτά, ἐκτὸς δύο προΐνων καὶ δύο ἐσπρινῶν ὠρῶν, καθ' ἕνα χάριν τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἡ τιμὴ εἶνε ἠλαττωμένη κατὰ τὸ ἥμισυ. Μὲ 25 λοιπὸν λεπτά δύναται τις νὰ διατρέσῃ ἐναερίως ἐντὸς κομψοτάτου ὁχήματος 10—15 χιλιομέτρα.

Εἰς 150 ἐκατομύρια περίπου συμποσοῦνται τὰ χάρτινα περιλάιμα, ὅσα κατασκευάζονται ἐτησίως ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς. Δύο ἐργοστάσια κατασκευάζουσιν αὐτὰ μόνον 200,000 περιλάιμα χάρτινα καθ' ἐκάστην.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1822, οἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν πολιορκούμενοι Τούρκοι ἤρρισαν τὰ πάνδενα νὰ υποφέρωσιν. «Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κοράσια, γράφει ὁ Δ. Σουρμελῆς ἐν τῇ «Ἱστορίᾳ αὐτοῦ τῶν Ἀθηνῶν», ἀσυνήθιστα εἰς ἐργασίας χειρῶν κοπῶδεις, ἐταλαιπωροῦντο εἰς τὴν στροφὴν τοῦ χειρομύλου ἀδιακόπως ὥστε στρέφουσαι τὸν χειρομύλον, ἐτραγῶδου μετὰ πόνου ψυχῆς τὴν ὥδην ταύτην, ἴδιον αὐτῶν ἔργον»

Κακόμοιρες ἢ Ἀθηναῖς ἢ καλομαθημένας
Τραβοῦσι τὸν χειρομύλον καὶ κλαίουσι ἢ καυμένας.
Ἄφηκαν βρούσας μὲ νερὰ, δένδρα μὲ πορτοκάλια.
Κ' ἐμῆξαν ζὸν ῥημάκαστραν, καὶ τραγῶν τὰ λιθάρα.
Τάχα νὰ ζήσω νὰ ταῖδ' ἄ τὰ πράσινα μπαριάκια
Νᾶλθουσι νὰ πολεμήσουσι, νὰ βγάλουσι τὰ φάρμακια,
Βρὲ Ἰσαὰκ ἐλπίζομεν νὰ ἔλθουσι ἢ πασάδες.
Καὶ νὰ κτυπήσουσι τὰ σπαθῆα νὰ κόψουσι τοὺς βραγιάδες.

Ἡ ἐν Παρισίοις Ἱατρικὴ Ἀκαδημία ἐγνωστοποίησεν ὅτι διατίθενται δισχίλια φράγκα «εἴτε ὡς ἀμοιβὴ ὑπομνημάτων περὶ τῆς θνησιμότητος τῶν νεογνῶν, εἴτε πρὸς τύπωσιν τῶν βραβευθέντων ὑπομνημάτων». Ἐκ τούτου ἀφορμὴν λαβὼν ὁ ἱατρὸς Βροσχάρδος (Dr Brochard), ὁ ἀκάματος ὑπέρμαχος τῶν παιδίων, ἀναμνησθεὶς ἐν τῇ ἐφημερίδι *Η νερά μῆτηρ*, ὅτι καὶ ὁ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸς ἐχορήγησεν εἰς τὸν Βοτανικὸν Κήπον διακοσίας χιλιάδας φράγκων πρὸς ἀνετωτέραν καὶ ὅσον οἶόν τε εὐπρεπέστεραν συντήρησιν τῶν ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ συντηρουμένων κροκοδείλων, χελωνῶν, κροταλιῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἐρπετῶν. Ὁ φιλόανθρωπος οὗτος ἱατρὸς ἀποφαίνεται ὅτι ἡ τύχη τῶν ἐρπετῶν τούτων εἶνε βεβαίως ἀξία πάσης μεριμνῆς, ἀλλὰ διατείνεται λίαν δικαίως ὅτι τῆς αὐτῆς τοῦλάχιστον μεριμνῆς ἀξία εἶνε καὶ τὰ νεογνά. Πολλὰ ἴσως ἀπαιτεῖ, διότι τὸ «Μέγαρον τῶν Ὄρειων», ὡς τὸ περιγράφει ὁ συντάκτης τῆς *Νεαρᾶς μητρός*, εἶνε κατοικία πολυτελεστάτη, ἣν μετὰ ζηλοτύπου βλέμματος θὰ ἔβλεπον πολλὰ μητέρες, εὐχόμεναι ἵνα κατώκουν ἐν αὐτῷ τὰ φίλατά των. Τὸ μέγαρον τούτο ἔχει ἄφθονον καὶ τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς καὶ θερ-

μοκρασίαν εὐκραεστάτην, ὑπάρχει δὲ καὶ βλάστησις τροπικῶν φυτῶν, ἵνα βλέποντες αὐτὴν οἱ κροκοδείλοι διασκεδάζωσι τὴν καταλαμβάνουσαν αὐτοὺς νοσταλγίαν, ὁσάκις ἐνθυμῶνται τὰς γενεθλίους ὄχθας. Καὶ οὐ μόνον τὰ πάντα ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν ὄρειων εἶνε ἀνετώτατα, ἀλλὰ καὶ κομψότατα καὶ πολυτελέστατα.

Πολλὰ φεῦ! ἔτη θὰ παρέλθωσι πρὶν ἢ ἴδωμεν τὰ δύσμοιρα παιδία ἀπολαμβάνοντα τὴν αὐτὴν προστασίαν καὶ περιποίησιν, ἣτις παρέχεται ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις εἰς τινὰς τάξεις ζῶων.

Καὶ δὲν πταίει μόνη ἡ κυβέρνησις, πταίει καὶ τὸ κοινόν, ἄτ' ἐλάχιστα μεριμνῶν περὶ τοῦ ζητήματος τῶν νεογνῶν. Διότι, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι τῆς ὑψηλῆς λεγομένης περιοπῆς καθ' ἐκάστην ἀφανιζόμενοι χάριν τῶν ἵππων, οὐδένα ὅμως εἶδομεν μέχρι τοῦ νῦν ἀφανιζόμενον χάριν τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν μικρῶν παιδίων!

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

[Βοήθεια τοῖς πνιγόμενοις]

Καλίστη εἶνε ἡ παρά τῷ λαῷ συνήθεια τοῦ κρεμῆν ἀπὸ τῶν ποδῶν τοὺς ἐν τῷ ὕδατι πνιγένας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ δῆθεν νὰ ἐμέσῃ τὸ καταποδὲν ὕδωρ, ὅπερ θεωροῦσιν αἰτίαν τοῦ θανάτου. Οὐχὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τῆς εἰσόδου ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἰς τοὺς πνεύμονας εἶνε αἰτία τοῦ θανάτου. Ἐπομένως πρωτίστη φροντίς ἔστω ἡ ὅσον τάχος εἰσγωγή ἀέρος εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ἡ ἐπάνοδος τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῶν σφυγμῶν διὰ παντὸς μέσου.

Θέτομεν λοιπὸν τὸν πνιγένα ὀριζοντίως εἰς τὸ ὑπαιθρον ἢ εἰς δωμάτιον μὲ θύρας καὶ παράθυρα ἀνοικτά, ἂν ἦεν ἐνδεδυμένος, χαλαροῦμεν τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ· ἐρεθίζομεν τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, θώρακα, κοιλίαν, ἄκρα, τρίβοντες αὐτὰ ἰσχυρῶς διὰ μαλλίνων ὑφασμάτων καὶ ὄξους ἢ ὕδατος τῆς Κολωνίας κτλ. Μεγίστην βοήθειαν παρέχει ἡ τεχνητὴ ἀναπνοή, ἣτις γίνεται οὕτω· τὴν παλάμην τῆς χειρὸς θέτομεν ὑπὸ τὸ προκαρδίον, κατὰ τὴν στομαχικὴν χώραν, καὶ πιέζομεν ἰσχυρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἀμέσως ἀπομακρύνομεν τὴν χεῖρα, ἵνα εὐρυνθῇ ὁ θώραξ καὶ ἀπορροφήσῃ οὕτω ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ὅστις εἰσδύει εἰς τὸν πνεύμονα· ἡ πράξις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται συχνάκις, δεκάκις καὶ πλέον κατὰ πᾶν ἐξηκοστὸν τῆς ὥρας. Τελειώτερον γίνεται ἡ τεχνητὴ ἀναπνοή, ἂν μετὰ πάσαν πίεσιν τῆς χειρὸς κατὰ τὸ προκαρδίον ἐμρυσάται διὰ τοῦ στόματος ἀήρ εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροφανοῦς. Ὁ ἡλεκτρισμὸς εἶνε ὡσαύτως μέσον λυσιτελέστατον, οὗτινος ὅμως ἡ χρῆσις ἀνήκει εἰς μόνον ἐπιστήτονα ἱατροὺς, πρὸς ἀνιζήτησιν τοῦ ὁποίου δέον νὰ προστρέξωμεν πρωτίτως.